

Ulrich Herman Huber

Ulrich Herman Huber, geb; 19 september 1774 te Makkum, meldt zich als vrijwilliger bij het Korps Bataafs Legioen, dat op 26 juli 1792 was opgericht in de Zuidelijke Nederlanden.

Jan en Janine Otto

Opmerkelijk is dat zijn vader Johannes Lambertus Huber betrokken was bij de oprichting en goedkeuring van dit Bataafs Legioen, dat bestond uit uitgeweken Nederlandse Patriotten (Bataven), Zwitsers en Zuid-Nederlanders.

Vader Lambertus was een gematigd Patriot die, als leider van de oppositie van Friesland, werd verkozen als secretaris van de vrijkorpsen te Leeuwarden in 1785.

Toen de vrijkorpsen per plakkaat in 1786 werden verboden, kreeg hij opdracht in de andere gewesten bij de Patriotten hulp te vragen. Zijn reis was succesvol en in datzelfde jaar werd hij door de minderheid der Staten in Franeker belast met de directie der financiën.

Als in september de Pruisen binnenvallen vlucht hij naar Amsterdam en later naar Antwerpen en Brussel. Hij wordt in St. Omeraan benoemd als secretaris voor de van *"regeeringswege aan de Nederlandsche uitgewekenen toegezegde steun"*.

Ook wordt hij voor het Hof van Friesland gedaagd en zijn bezittingen worden verbeurd verklaard. Zijn vrouw en het gezin verhuizen naar Groningen en Ulrich Herman voegt zich (mogelijk)

bij zijn vader.

Na de oprichting van het Bataafs Legioen wordt vader Huber administrateur bij het legioen en heeft hij daardoor veel bemoeiingen met Generaal Dumouriez en contact met zijn zoon.

Ulrich Herman Huber krijgt in het Bataafs Legioen de eerste beginselen bijgebracht van de krijgsdienst. Hij wordt met het korps ingezet bij de veldtocht van Generaal Dumouriez in de Zuidelijk Nederlanden, die bij Neerwinden op 18 maart 1793 eindigt in een nederlaag.

De eerste Coalitie-oorlog tegen Frankrijk was geen succes. Het Korps Bataafs Legioen wordt in november 1793 opgeheven en de manschappen worden verenigd met het Franse leger. Ulrich Herman Huber wordt benoemd als Opperwachtmeester bij het 13e regiment van de Chasseurs à Cheval de La Ligne.

In het jaar 1794 weten we niet in bij welke oorlogshandelingen hij betrokken is geweest of waar hij gestationeerd was.

Nadat de generaal Pichegru over de bevroren rivieren een aantal gebiedsdelen van de Verenigde Nederlanden had bezet, wordt in 1795 de Bataafse Republiek uitgeroepen.

Pichegru, vergezeld van de Patriotten, veroverde het gehele grondgebied en

Stadhouder Willem V vluchtte naar Engeland, vergezeld van zijn adjudanten Bentinck en Bijland. Hij zeilde met oostenwind naar de Engelse kust en kwam behouden aan te Harwits (Harwich) en zijn vrouw landde in Jaarmuiden (Yarmouth).

Het Bataafse leger wordt ontbonden en volgens het model van het Franse legergeorganiseerd en gereorganiseerd. Omdat de Oranjegezinden massaal het Staatse leger van de Prins verlaten, wordt van de overgebleven resten van de 10 regimenten een 1^e en 2^e regiment gevormd en een regiment Bataafse Hussaren. Bij dit regiment wordt Ulrich Herman Huber 1^e Luitenant.

In 1797 is dit regiment betrokken bij de strijd op Texel na de inval van de Engelsen, waarbij de Engelsen worden verdreven.

Twee jaar later, op 6 maart 1799, huwt Ulrich Herman Huber in de legerstad Schoonhoven Neeltje van de Vlist. Een half jaar later neemt hij weer deel aan de strijd tegen de Engelsen en Russen, die zijn geland bij Callantay (Callantsoog) en Kamperduin. De 2e Coalitie-oorlog is een feit. Den Helder wordt door de Engelsen ingenomen via het land, terwijl de kanonnen gericht waren op zee. Na hevige gevechten worden Engelsen en Russen uiteindelijk bij de beslissende slag bij Bergen verdreven door de Franse troepen van Luitenant Kolonel Chassé, de 1e Bataafse krijgsmacht onder leiding van Generaal Daendels en de brigade der Afdeling van Generaal Dumonceau, die uit de noordelijke provincies naar Amsterdam en Alkmaar was gekomen.

(Deze slag is prachtig beschreven door

Mr Jacob van Lennep in zijn Voor-naamste Geschiedenissen van Noord-Nederland).

Ulrich Herman Huber wordt op 28 december 1799 vader als zijn dochter Metje wordt geboren te Franeker. Zijn vrouw had zich kennelijk gevestigd in Friesland in de buurt van haar schoonouders.

Het 1^e en 2^e Bataljon Bataafse soldaten was betrokken bij de gevechten bij Schaffenburg bij Main tussen in 1800 en 1801 en vooral onderscheidde de Bataafse Cavalerie zich daar, onder leiding van Luitenant-kolonel Collaert. In datzelfde jaar wordt Ulrich Herman Huber wederom vader van een tweede dochter, Elisabeth genaamd.

In de daarop volgende jaren werden, op instigatie van Napoleon, voorbereidingen getroffen om met een vlootmacht Engeland te bezetten. De Bataafsche afdeling bevond zich daarvoor op Texel onder leiding van Generaal Dumonceau.

Toen bij de geplande aanval de vloot uit de West niet kwam opdagen en bij Kadix binnenliep, liet Napoleon het gehele plan varen en zond zijn troepen naar Duitsland.

Het jaar 1805 meldt: *"Door versnelde marsen naar de Donau wist Napoleon de Oostenrijkers te omsingelen bij Ulm, werd Wenen bezet en bij Austerlitz een beslissende zege behaald"*.

Het Bataafsche leger was wel betrokken bij de gevechten aan de Donau, maar de eenheden waren reeds op de terugtocht voor de slag bij Austerlitz plaatsvond.

Of Ulrich Herman Huber, inmiddels bevorderd tot Ritmeester, aanwezig was bij de geboorte van zijn zoon Jo-

hannes Lambertus op 29 maart 1805, is dus onduidelijk. Het gezin had zich verplaatst naar Amsterdam.

In 1806 landden de Engelsen op Walcheren met de bedoeling Antwerpen te veroveren. De Engelsen werden hierbij verslagen door het dappere Bataafse leger en de Bataafsche Hussaren onder wie Herman Huber, onder leiding van Generaal Dumonceau.

Na afkondiging van het Continentaal Stelsel in 1806 benoemde Napoleon zijn broer Lodewijk tot Koning van Holland, waarmee een einde kwam aan de Bataafse Republiek.

Ulrich Herman Huber gaat over in Franse dienst en vestigt zich met zijn gezin in Arras.

In juni 1812 vertrekt hij met zijn compagnie, als onderdeel van het hoofdleger van Napoleon, mee in de Russische Campagne. Deze tocht wordt hem

noodlottig, hij raakt gewond (zes wonden) op 5 september 1812 te Schewardino bij de slag bij Borodino. Op de terugtocht wordt hij weer overvallen door de Kozakken. Hij loopt nog eens acht lanssteken op en verliest zijn paard en komt bij Wilna op 6 december te overlijden op de leeftijd van 38 jaar. Hij werd benoemd tot Ridder in de orde van het Ere Legioen.

Zijn gezin keert uit Arras terug naar Friesland alwaar zijn zoon rechten studeert in Utrecht en zich later vestigt als jurist in Leeuwarden.

*bron: Nieuw Nederlandsch Biografisch Woordenboek
Nijhoffs Geschiedenis lexicon Nederland België
Jacob van Lennep : Voornaamste Geschiedenissen van Noord-Nederland 1857
www.cavaleriehistorie.nl/De-bataafse-cavalerie-main.htm*